

צריכה להיות בהתאם ובהשוואה ל"דרא דאברהם דרא דמשה ודרא דדוד", דורות הכי כלליים ועיקריים שבהם מתבטאת שלימות העבודה.

יט. נהוג גם לבאר ענין, לימוד והוראה כו', בשיעור היומי ברמב"ם. ובהקדים — בנוגע להשתדלות למצוא לימוד והוראה בשיעור היומי ברמב"ם (וכיו"ב), שמוכן וגם פשוט שאין הכוונה להראות "קונצן"... שיכולים למצוא קשר ושייכות לענינא דיומא כו', אלא, מפני שלאמיתתו של דבר, ע"פ תורה, יש לימוד והוראה בשיעורי התורה השייכים ליום זה, ולכן, יש צורך לחפש ולמצוא הלימוד וההוראה, והעיקר — שתבוא בהנהגה בפועל ממש.

וכמוזכר כמ"פ הפתגם של רבינו הזקן ש"צריכים לחיות עם הזמן"²², היינו, לחיות עם עניני התורה — "חיינו ואורך ימינו" — שלומדים באותו זמן, ולכל לראש — פרשת השבוע, ועד"ז בנוגע לשאר השיעורים בתורה שלומדים — בהשגחה פרטית — בזמן זה, אפילו שיעורי התורה של כל יחיד ויחיד בפ"ע, ועאכו"כ שיעורי התורה השווים לכל נפש, שיעורים שנקבעו ע"י נשיא הדור, ונתפשטו בתפוצות ישראל ונעשו שיעור קבוע אצל כאו"א מישראל, שאז, ישנם ב' המעלות ד"זה א"לי" (שיעור שלו) ו"אלקי אבי" (ציווי והוראת נשיא הדור) גם יחד.

ומזה מוכן גם שכאשר רב או דרשן כו' צריך לדרוש בבית הכנסת, בהתוועדות וכו', ומחפש מה לדרוש — הרי, נוסף על הדרשה מענינא דיומא, צריך לחפש ולמצוא גם בשיעורי התורה השייכים ליום זה, מכיון שיש בהם הוראה ולימוד השייכים במיוחד לזמן זה.

כ. ויש להוסיף, שמצינו מקור להנהגה זו — לחפש בתורה הוראה לידע איך להתנהג בפועל — בסיפורי חז"ל²³ אודות תנאים ואמוראים שפגשו תינוק (ינוקא) ואמרו לו "פסוק לי פסוקיך" (מה למד היום ב"חדר"), ועפ"ז החליטו כיצד להתנהג בפועל, היינו, ששמיעת הפסוק שלמד התינוק שפגשו ביום זה, היתה עבורם לימוד והוראה — בהשגחה פרטית [ולכן שאלו לתינוק דוקא, שמכיון שאינו מערב שכלו כו', ניכר אצלו הענין דהשגחה פרטית בגילוי יותר] — בנוגע להנהגה בפועל.

וכידוע המנהג דכו"כ מישראל, הן גדולי ישראל, והן אנשים פשוטים, וכן נשים — שלפני עשיית פעולה מסויימת, פותחים ספר קדוש, ומסתכלים במקום שנפתח הספר ונפל מבטיהעין לראשונה (שלא במכוון, שהרי, רצו לראות היכן יפתח ע"פ ההשגחה העליונה), ועפ"ז החליטו בנוגע לפועל, ולדוגמא: כשנפתח להם בפסוק "פתח תפתח", או "שמח תשמח", וכיו"ב, ה" להם "סימן מלמעלה"

(23) חגיגה טו, סע"א. גיטין נו, א. סח, א. חולין צה, ב. ועוד.

(22) "היום יום" ב' חשון. סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.

שתהי' הצלחה רבה בדבר שעומדים לעשות, או שהבינו ע"פ הסימן שיש להמנע מעשיית הדבר, או לדחותו לאחר זמן, וכיו"ב.

ולעזיר גם מהסיפורים בתנ"ך אודות עשיית סימנים כו', ולדוגמא: אליעזר עבד אברהם שעשה סימנים בנוגע לשידוך של יצחק ורבקה²⁴, הסימנים דיונתן²⁵, וכיו"ב.

כא. אמנם, יש להבהיר בזה נקודה עיקרית:

חיפוש סימנים בתורה בנוגע להנהגה בפועל — אינו אלא בענינים שבהם יש מקום לספק כו', ובכללות יותר, בעניני הרשות, "כל מעשיך יהיו לשם שמים", היינו, שאינם "שמים" ממש, כי אם "לשם שמים", בהם יש צורך לחפש ב"שמים" (בתורה) "סימן" איך צ"ל ההנהגה ב"מעשיך"; אבל בענין שידוע בוודאות שצריך לעשותו ע"פ תורה, ענין של שמים ממש — אין צורך לחפש סימנים כו', ופשיטא, שאין לדחות עשיית הדבר בגלל איזה סימן כו'.

ולכן, כשישנה שליחות מסויימת מנשיא דורנו לעסוק בהפצת המעיינות חוצה, הדפסת ספר חסידות, וכיו"ב בשאר ענינים דוגמתם — בודאי שאין להתעכב ולחפש סימנים בדבר, כי אם, למלא את השליחות בפועל ממש, ללא חשבונות.

כ"ק מו"ח אדמו"ר הי' מלגלג על מי שחיפש סימנים כו' בנוגע לשליחות שהוטלה עליו — כפי שסיפר אודות השליחות בנוגע להדפסת מאמרי הצ"צ עם הגהות והערות-הארות של אדמו"ר מהר"ש (לקו"ת לג"פ), שמצד מניעות ועיכובים של המנגדים כו' נשטמו ההגהות (חלקם עכ"פ, שהרי יש הגהות שנדפסו, כדמוכח מהכתי"ק)²⁶, והשלוחים מצדם לא התמסרו לדבר כדבעי, בהסתמכם על "סימנים" כו' (קטע זה אינו ברור).

ומזה מובן גם בנוגע לכל הענינים שנעשים בשליחותו של נשיא הדור — שאין לחפש סימנים, ואין להתפעל מסימנים כו', וגם לא להתפעל ממניעות ועיכובים כו' (ועאכו"כ מ"קול עלה נדף" בלבד), כי אם, לילך ולמלא השליחות בתוקף המתאים, בכחו של המשלח, מתוך ידיעה ברורה שיצליחו במילוי השליחות, ואז, יתקטנו המניעות והעיכובים, ועד שיבטלו לגמרי.

ונקודת הענין — שהשימוש ב"סימנים" אינו אלא במקום שמביא תועלת בעניני יהדות, יראת שמים וכו'.

ומזה מובן גם בענין דוגמתו — ההנהגה דכמה מוסדות לקבוע ענינים מסויימים ע"פ גורל (מצד ההשגחה העליונה), אע"פ שלולי הגורל היו מחלקים

26 דאה יגדיל תורה נ"י, תשרי חשון תשל"ט
חוברת כו ס"ז. וש"נ.

24 חיי שרה כד, יב ואילך.
25 ש"א כ, ה ואילך.